

فرزندی که از محیط سالم خانواده برخوردار نیست چه باید بکند؟

شکی نیست که محیط آرام و سرشار از محبت و انس و الفت، خواسته‌ی همه‌ی افراد جامعه است و وظیفه والدین است که این شرایط را در محیط خانواده حاکم کنند...

شکی نیست که محیط آرام و سرشار از محبت و انس و الفت، خواسته‌ی همه‌ی افراد جامعه است و وظیفه والدین است که این شرایط را در محیط خانواده حاکم کنند، ولی متأسفانه گاهی به دلیل عواملی که معمولاً ریشه در فرهنگ دارد، این خواسته‌ی فرزندان نادیده گرفته می‌شود و مشکلات روحی و روانی برای جوانان به وجود می‌آید. در این وضعیت فرزندان چه باید بکنند؟

به طور کلی سه راه پیش روی فرزندان می‌باشد. 1- برخورد و مقابله با والدین؛ 2- فرار از خانه؛ 3- رفق و مدارا و سازگاری. بدیهی است که برخورد قهرآمیز با والدین جز پیچیده‌تر کردن اوضاع نتیجه‌ای ندارد، فرار از خانه نیز با وجود مشکلات اجتماعی به ویژه برای خواهران تصمیم عقلایی نیست، بنابراین تنها راه باقی مانده همان سازگاری با محیط خانواده است. هر چند انتخاب این روش برای فرزندان سخت است، اما مطمئن‌ترین راه است. در این میان خویشاوندان نقش بسزایی در تعادل و استحکام خانواده دارند که متأسفانه از آن محروم می‌باشید. با توجه به این که حضرت عالی خواهری تحصیل کرده و با شخصیت هستتید و از نظر مالی تا حدودی مستغنی از دیگران می‌باشید می‌توانید با توکل به خدا و تدبیر و برنامه‌ریزی، زندگی خوبی برای خود و دیگر خواهرانتان ترسیم نمایید. در شرایط کنونی سعی کنید اوقات خود را در خارج از منزل در محیط مدرسه و یا کتاب خانه بگذرانید تا با والدین کم‌تر مواجه شوید. برخوردهای تند والدین حاکی از شرایط نا متعادل روحی آن‌ها و اعتیادی است که به آن مبتلا هستند. باید این واقعیت را بپذیرید و خود را با آن تطبیق دهید تا ان شاء الله زمینه‌ی ازدواج فراهم گردد.

آن چه مهم است، حفظ خون سردی و امیدواری است به جنبه‌های مثبت زندگی و به لطفی که خداوند در حق شما داشته تا با وجود شرایط سخت، تحصیل خود را به پایان رسانده و به شغل مقدس معلمی بپردازید. از این فرصت استفاده کنید و با استفاده از سخنان پیشوایان دین که همگان را به مدارا کردن با دیگران فرا خوانده‌اند، توان تحمل و مقاومت خود را بالا ببرید. امام باقر(علیه السلام) می‌فرماید: ((صلاح و مصلحت کلی زندگی همانند ظرفی است که دو سوم آن هوش مندی و کیاست و یک سوم آن تغافل است.))1

تغافل به معنای نادیده گرفتن لغزشها و تحمل امور است. کسانی که تغافل نمی‌کنند همواره در رنج و عذاب به سر می‌برند. علی(علیه السلام) می‌فرماید: ((کسی که تغافل نکند و از بسیاری از امور چشم‌پوشی ننماید، زندگیش تیره و تار خواهد بود.))2

پی نوشت-ها:

1. سفینة البحار، ج2، ص 323.

2. غررالْحکْم، ج5، ص 455.